

Corrupció i CNI: no fem el ridícul

Deia Josep Tarradellas que en política es pot fer qualsevol cosa menys el ridícul.

Lamentablement, de manera periòdica alguns dels protagonistes de la política catalana obliden aquesta màxima. En tenim un nou exemple en la lectura que s'està fent en determinats fòrums d'opinió sobre els escàndols de presumpta corrupció que afecten a CiU. Guanya pes el discurs que afirma que, des que el president Mas va escenificar el seu 'gir sobiranista', els aparells de l'Estat s'han posat en marxa per escampar merda a tort i a dret contra la federació, amb l'objectiu de fer descarrillar 'el procés'. No és casualitat, ens diuen, que tots aquests escàndols apareguin ara. Hi ha qui, amb més atreviment, fins i tot especula amb la possibilitat que tot plegat sigui una campanya orquestrada pels serveis d'intel·ligència espanyols. Fins i tot el Govern s'ha sumat a aquesta dinàmica: el portaveu de l'executiu Francesc Homs i el propi president Mas han deixat intuir públicament que la mà negra de l'estat és al darrera d'una fosca maniobra per desacreditar el sobiranisme.

Cal anar amb compte, però, a l'hora de fer afirmacions agosarades sense proves concloents. Si burxem una mica en l'hemeroteca i ens mirem l'actualitat amb certa perspectiva, ens adonarem que no és veritat que els escàndols de presumpta corrupció que afecten a CiU s'hagin multiplicat des que Artur Mas ha fet un pas endavant amb la qüestió nacional. I no s'han incrementat per una simple raó: perquè n'hi ha hagut sempre. Durant els anys vuitanta i noranta, quan CiU era liderada per un Jordi Pujol que encara no havia vist la llum de l'estat propi, de casos de presumpta -i de vegades provada- corrupció que esquitxessin a la dreta nacionalista i al seu entorn n'hi va haver tants o més que ara. La revista El Triangle, que durant els anys de grisor pujolista va convertir en un gènere periodístic amb entitat pròpia aquesta mena d'afers, publica aquesta setmana un informe del periodista Víctor Saura on es fa un recompte dels mes destacats: el cas Casinos o Lottogate, el cas Cullell, el cas Subirà o CARIC, el cas Roma, les diferents ramificacions del cas Treball (de les quals el cas Pallerols, recentment sentenciat, n'és tan sols una branca), els casos Estivill, De la Rosa o Piqué Vidal... Sovint durant la investigació judicial es van demostrar irregularitats, però només uns pocs van acabar amb condemnes: alguns van prescriure (el cas Subirà, per exemple, per un sol dia) i d'altres van ser arxivats després d'instruccions que van deixar moltes preguntes sense resposta. Eren temps de bonança a l'oasi català, i l'impacte mediàtic d'aquests afers, així com la factura política de tot plegat, va ser molt limitat. I això que sovint es tractava d'escàndols que farien quedar l'alcalde de Lloret de Mar com un escolanet.

Defensar tesis conspiranoiques sense aportar proves és com a mínim arriscat, i depèn dels arguments que s'esgrimeixin, pot vorejar perillosament la frontera del ridícul. Podem fer una professió de fe i creure'ns que el CNI és darrera de tot plegat, però si es tracta d'enfilar el camí cap a l'estat propi -i no d'encendre decoratives cortines de fum- potser hauríem ser una mica més seriosos, responsables i autocrítics. A veure, pensem-hi una mica: si el cas Palau, el cas Pallerols, el cas ITV o la investigació oberta sobre Jordi Pujol Ferrussola són en realitat un acte de 'guerra bruta' contra el sobiranisme... Com hem de qualificar el cas Gürtel o el cas Mercuri, que afecten al PP o al PSC? El cas Urdangarin, doncs... no seria una conspiració republicana contra el Borbó?

Els mitjans sempre han emprat la corrupció com a arma llancívola contra l'adversari de torn. És cert que, a Catalunya, aquesta mena de casos tenen més ressò ara que no pas fa uns anys, però els atacs de la caverna mediàtica contra l'aposta sobiranista de CiU no en són l'única causa, ni probablement la més important. Els efectes de la crisi econòmica, l'ús de les xarxes socials i l'auge de moviments socials crítics han fet que el país estigui molt més sensibilitzat que fa uns anys davant d'aquesta mena de delictes. Estem en un moment d'implosió del sistema sorgit de la Transició. La podridura que s'entreveu arreu és un símptoma més del final d'una era. CiU i els seus dirigents formen part d'això que s'ensorra, igual que el PP, el PSOE i la monarquia espanyola. Alguna cosa nova s'està covant: no sabem encara què serà, quan s'esdevindrà i quines

conseqüències tindrà a nivell social i nacional pels catalans, però és ben possible que, per bé o per mal, ens trobem a les portes de profundes transformacions. Fer net és una condició indispensable perquè això acabi bé.